

De Gazet van Meensel-Kiezegem

15e Herdenkingsreis – zaterdag 25 augustus 2012 – dag 3

Voor één keer waren de Eikels eens niet de eerste, zelfs de haan was nog niet wakker toen de elite MOT redactie het ontbijtbuffet zichzelf toeëigende, of om het op zijn Meensel te zeggen: “Den iesten oep ist best geklied”, maar er was uiteraard nog geen bier. Nadat de rest van de groep zich tevreden stelde met enkele kruimels ging de Hageland Express richting het hoogtepunt van deze 15^e Herdenkingsreis, het KZ Gedenkstätte Neuengamme. In de Jean-Dolidierweg aangekomen staat onze beste vriend en trouwe gids Andreas ons al op te wachten aan de ingang van de Herdenkingshal. Terwijl de elite zich omkleedde in de bus deed Tom samen met Andreas het zware werk in de ‘Zwarte Doos’. Nadat een passend gedicht “De Zwarte Doos” van Ina Stabergh doorvoeld werd verteld door Rita volgde er een uitgebreide inleiding tot de geschiedenis van het kamp die zowel door de wederkerende als de nieuwe medereizigers aandachtig werd beluisterd. Vervolgens werd er op zoek gegaan naar de namen van de verwanten van het gezelschap. Verschillende werden gevonden en gefotografeerd, zowel op doeken als in de boeken.

De plechtigheid aan ons beeld, “De Wanhoop van Meensel-Kiezegem”, had dit jaar een speciaal karakter omwille van het derde lustrum van onze reis. René Cauwbergs hield een treffende gelegenheidstoespraak op een professionele wijze. Het gedicht ‘De Wanhoop van Meensel-Kiezegem’ werd vervolgens met veel gevoel voorgedragen door Jannik, zij slaagde er in met zachte stem het publiek te ontroeren. Met veel respect en eerbetoon werden de bloemen neergelegd door onze afgevaardigden van brandweer (Onder Luitenant Evrard Van Goidsenhoven), luchtmacht (Kapitein-Commandant Vlieger Peter Celis) & marine (Ere-Fregatkapitein Oktaaf Duerinckx): stijlvol zoals we van hen verwachten. De fotosessie duurde deze maal extra lang omdat we niet alleen 9 nieuwe medereizigers hadden, maar vooral door de diversiteit van families en gezelschappen. Aan de Canadese steen hielden wij ook halt en tijdens het Canadese volkslied en de March van de Royal Airforce groetten de drie geuniformeerden wijlen majoor Edward Blenkinsop die via Meensel ook werd gevangengenomen en in Duitsland stierf. Het gedicht dat Peter voorlas was van de hand van de grootmoeder van Blenkinsop die deze mystieke tekst neerschreef toen ze in 1946 vernam dat haar kleinzoon omgekomen was.

In de gebouwen van de Klinkerwerke was het weer de beurt aan Tom om de uitleg van Andreas over te brengen op de medereizigers, nadat Jean-Paul het ‘Klinkerwerken’ gedicht treffend ten berde bracht. Weer kweet Tom zich voortreffelijk van deze taak zodat het duidelijk wordt dat hij rijp is om onze vaste gids op te volgen. Nog even langs de haven en de ex-gevangensmuur en dan met spoed naar “Am Deich”.

Het onthaal was wederom “chaleureux” maar er waren duidelijk kapers op de kust die de weg en de toegang versperden van wat een explosieve begroeting had kunnen worden. Het diner was zoals gewoonlijk naar ieders smaak en de ontvoering kreeg een speciaal ijskoud tintje mee gebracht door de in hartedame verkleedde Frau Dörte. Na de ontvoering naar het museum van Neuengamme dat in verspreide slagorde werd bezocht. Andreas, Tom & Oktaaf hadden de handen vol om iedereen bij te staan met raad en daad. De vernieuwde arrestbunker was nog hallucinanter dan vroeger door de speciale inkleding.

Het dodenappél door Freddy & René alsmede het gedicht “Vergeet dan wie het kan” gebracht door Viviane en de bloemennederlegging door de familie Cauwbergs betekende het slot van ons bezoek aan dit oord. Nog even langs de beestenwagon en de plattegrond met voetstappen in cement om daarna afscheid te nemen van Andreas, die ons verzekerde er volgend jaar weer bij te zullen zijn.

Aan onze trip naar de Reeperbahn, onze hoogculturele uitstap, werd vooral deelgenomen door het jonge geweld. Gedeeltelijk gegend door Oktaaf en de grote brok begeleidt door de specialisten Marc & Tom ontdekten de nieuwelingen de charme en de lichteffecten van Hamburg by night. Dit jaar was er geen moedige bij om spitsroede te lopen in de Herbertstrasse. Het was echter in de Davidstrasse dat moeder KaDé en pa Willy hun zoon T.D. snel ter hulp snelden wanneer deze werd overvallen door blitse creaturen. In de Hamburger Veermaster was er weer een topambiance van meezingen & heffen van de glazen. Het zenit werd echter bereikt toen Sweet Caroline (het uitverkoren OHL-lied) door de DJ werd gedraaid. Bijna het hele gezelschap brulde dit mee na de 1-1 van dwerg OHL tegen reus Anderlecht. Bij de terugkomst van de keurtroepen van ons gezelschap zaten de Eikels nog altijd aan de bar te mokken waarom zij niet mee mochten naar het culturele hoogtepunt. De vraag kwam spontaan in ons op of zij niet vastgegroeid waren aan de barkrukken. De jonge Eikel sloeg nog eens de nagel op de kop toen hij naar de toiletten ging en zei dat hij nu liever naar zijn eigen gez**k ging luisteren dan naar dat van zijn bejaarde collega's.

Met de groeten van redactie MOT.

Een belangrijk verheugend moment van vrijdag willen we u echter niet onthouden, nl. de vreugde in de ogen van W.C. en P.I. toen vermeld werd dat Oktaaf er niet in geslaagd was een schip te charteren om de Oostzee op te varen.

Eerbetoon aan “De Wanhoop van M-K”

Gedicht in Klinkerwerken door Jean-Paul

De Eikels met de jarige Freddy, Proficiat!

De verzamelde groep aan de beestenwagon